

**БОРИС ЗУБКОВ, ЕВГЕНИЙ
МУСЛИН
НЕТРАЕН, НЕТРАЕН,
НЕТРАЕН СВЯТ...**

Превод от руски: А. Грозданова, 1982

chitanka.info

Пътешествието започна от мазето. Опасно пътешествие през целия Голям Град. Дадох му огромен неугледен пакет и когато той го взе, стана престъпник. Набързо го научиха какви предпазни мерки да вземе: кои улици да избягва, как да се държи, ако срещне агенти от Службата за сигурност, какво да отговори при евентуален разпит... Искаха да му дадат придружител, но той отказа. Защо му е? Когато са двама, е по-подозрително. Опасността, разделена на две, си остава пак опасност. Все едно да се хвърлиш от мост... с още някого. Вместо един удавник ще бъдат два. Нищо повече. По-добре да помъкне страшния товар през целия град, да бъде сам с неугледния пакет, в който е сложено ОНОВА.

... Колко неудобен е този пакет! Дяволски неудобен! Сякаш има само ръбове. Когато го държиш на коленете си, те се забиват под мишниците ти, твърдо ребро притиска гърдите ти, а ръцете изтръпват. Да, ръцете му съвсем омаляха...

Но не бива и да мръднеш, защото ще направиш веднага впечатление. И без друго този твой пакет пречи на всички. Във вагона на метрото е тясно, като в кутия с мариновани чушки. Той обичаше маринованите чушки. В детството си. Сега няма *истински* чушки. Сега главната храна са сухарите „Пупс“. Във вагона всички дъвчат тези сухари. Дъвчат ги постоянно. От сутрин до вечер. „Сухарите «Пупс» обновяват мускулите, разреждат жлъчката и разширяват атомите в целия организъм...“ Как ли не! Сметката е проста — по-изгодно е да продадеш един влак боклук, отколкото един автофургон истинска храна... В устата сухарите тихичко пукаат „пупс... пупс...“ и веднага се... изпаряват. Сякаш разкъсваш със зъби малки гумени балончета, напълнени със стопроцентов въздух...

Проклетият пакет се хлъзга от коленете. Ръцете му са изтръпнали и сякаш са чужди...

Баща му имаше камъни в бъбреците. Старинна, благородна болест. Днес рядко някой страда от нея. С каква гордост само майка му приготвяше гореща вана, когато настъпваше поредната криза. Нека всички знаят, че мъжът ѝ страда от изключителна, благородна болест! За сухарите „Пупс“ не можеш да кажеш, че падат като камък върху стомаха или върху други органи. Можеш да изплюскаш петфунтов пакет от тях и веднага отново да почувствуваш зверски апетит. И жажда. Наоколо всички дъвчат пукащите сухари и облизват сухите си

устни. Той знае за какво мечтаят пътниците в метрото — на най-близката станция да се втурнат към автоматите, които продават напитката „Пий-За-Цент“. Напитката не утолява жаждата, пият я в огромни количества, автоматите търгуват с порции от по два галона всяка, зажднелите слагат под кафявата струя книжни кофи...

Все пак пакетът се изхлузи от коленете му... Ужасна непредпазливост!... Опря се с острия си ръб в някакво шкембе, загърнато със зелен шлифер. Само това липсваше!

Кен Прайс почувствува, че притежателят на зеления шлифер го разглежда внимателно. Усещаше този поглед с кожата на челото и краищата на ушите си. Поглед, тежък като оловна плоча, и пронизващ, като фаровете на полицейска кола. Прайс прибра корема си, като се мъчеше да напъха пакета под ребрата си, облегна плътно гърба си към седалката и страшно желаше да намали размерите си, да се сплеска като питка... О, ужас!... Обвивката на пакета! Скъса се!... Сега всички ще видят ОНОВА — неговия позор, неговото престъпление!... Скандал! Гюрюлтия! Негодуващи лица... Типът в зелено ще спре влака направо в тунела. Студената стомана на белезниците ще се впие в кожата... В Службата за Сигурност го очаква кълбото, изолаторът за особено опасните... Виждал ги е по филмите: стъклени балони-клетки, които висят на здрави конзоли около висока железобетонна кула... Прайс се осмели да вдигне очи към притежателя на зеления шлифер. Той беше снел очилата си и като присвиваше късогледите си очи, триеше стъклата с хартиена кърпичка. Провървя му на Прайс! Типът в зелено носеше евтини бързопомътняващи очила — една седмица след купуването с тях не можеш да видиш и собствения си нос. Пак същия Универсален Търговски Принцип — нетрайните вещи се купуват по-често. Дори и да се купуват евтино, все пак по-често, и по-често. Всеки месец, после всяка седмица, всеки ден, всеки час... В джоба на Прайс високо и продължително зазвъня, после пак продължително заскърца и глухо изхърка. Избухна часовникът с еднократно навиване. „Когато пружината се развие, часовникът избухва удивително мелодично.“ Рекламни анекдоти! Няма що — мелодично! Стържене на гвоздей по стъклопластик — такава е вашата мелодия! Нека го прережат с бързоизтъпяващ се трион, ако още веднъж си купи такъв часовник. Разбира се, ако въобще му се наложи някога нещо да купува. Ако той и ОНОВА не попаднат в лапите на агентите от сигурността. Прайс пъхна

ръка в джоба си. Пръстите му напипаха нещо като къс слизеста глина... Бррр... Това беше всичко, което бе останало от часовника. Най-новият блицметал, сега от него правят маса неща, дори автомобили. Май че зет му имаше нещо общо с този патент. Специалният блицметал, с особена структура, точно след две седмици се размеква в слизеста гадост...

Оня с шлифера все още търка очилата си. На него сега съвсем не му е до подозрителни пакети. Напразно се изплаши! Ясно е, че няма връзка със Службата за Сигурност. Те не са такива будали, да надяват на агентите си бързопомътняващи очила.

Обвивката на пакета!... Прайс замръзна. Как можа да забрави за нея! Скъса се отгоре и отстрани и пред очите на всички се разкапва! Още една секунда — и край!... Не, не! Всичко е наред. Та нали той зави ОНОВА с къс стар бризент, с който дядо му завиваше камиона си. Само отвън ОНОВА е завито с бързоразкапваща се едnodневна торба, а вътре е сигурният бризент. Чудесният къс бризент, сега той цена няма, му остана в наследство. Другото парче дядо му завеща на Меди. Стариат бризент сигурно скрива съдържанието на пакета.

И все пак трябва да се прехвърли още веднъж, за да заличи следите. Ще стои край вратата с безразличен вид и ще изскочи в последния миг, когато влакът вече тръгва. После ще повтори процедурата в обратен ред: ще изчака всички да влязат във вагона и ще се мушне между затварящите се врати. Ако никой не се втурне след теб, значи не те следят. Така го учиха там, в мазето.

Прайс слезе на спирка Сентър-ринг и пресече платформата. Изпусна първия влак, дочака втория, чу сигнала за тръгване, забави се още секунда и когато крилата на вратата започнаха да се приближават, се втурна във вагона. Неочаквано насреща му изскочи улисан дебелак. Прайс се дръпна назад, наклони се на една страна и като искаше да запази пакета, инстинктивно го протегна напред. Крилата на вратата стиснаха пакета и го измъкнаха от ръцете му. Влакът рязко тръгна. За миг Прайс успя да забележи, че повече от половината от пакета виси навън от вагона. Мярна се червена светлинка на опашката на влака и мракът на тунела погълна вагоните. Прайс се втурна по перона след влака. Блъскаха го. Той разбутваше тълпата. Перонът свърши. Влакът отнасяше пакета. Без да се съобразява, Прайс скочи на релсите. Отзад започнаха да викат. Зави сирена, цепейки с пронизителния си звук

плътния и горещ въздух. Бягаше между релсите. Те му се струваха дебели блестящи змии и той се страхуваше, че ще го хванат за краката. Затова бягаше, като подскачаше неестествено високо. Сирената продължаваше да вие. Прайс запуши ушите си, падна и се удари лошо. Скочи на крака и се втурна напред. Отстрани, отгоре и отдолу се мяркаха светлинните сигнали, мигаха светофарите, ярко жълтееха надписите. Огньовете се сливаха и чертаеха в тъмнината бляскави линии. Падна още три или четири пъти. Елегантните обувки с бързоизтриващи се подметки се изхлузиха като обвивката на гнил банан. Самокъсащите се копчета се сипеха като пластмасова градушка. Яката на едnodневната риза се стопи и на мазни капки започна да се стича по гърба му. От джоба изскочи бързогубещият се портфейл. Коланът от бързогниеща кожа се скъса. Той бягаше, като се спъваше и придържаше с една ръка панталоните. Светът на нетрайните вещи издевателствуваше над него. А редом бягаше страхът. Грохот, поглъщащ пространството, се нахвърли отзад. Настигаше го влак. Но сводовете на тунела излъгаха Прайс — грохотът известяваше за приближаването на насрещния влак. Ослепителната светлина на фара парализира Прайс, краката му залепнаха за релсите, той усети диханието на метала — влакът приближаваше и растеше. Ураган от горещ въздух го отхвърли встрани и го спаси. Нажежен прах се впи в лицето му и грохотът отмина.

Бос, едва влачейки се, той се добра до следващата станция. Измъкнаха го на платформата. Разгорещени лица. Колко много са! Къде е неговият пакет? Приблужи полицаи. Глоба? Съгласен е, моля, ето парите... Къде е пакетът? Луд ли е? Не, ето свидетелството от неговия психиатър, можете да видите... Къде е пакетът?... Да извикат санитарии? Благодаря, вече му е по-добре... Къде е пакетът?

Донесоха пакета. Смачкан, но цял. Стариият бризент бе издържал изпитанието. Никой не видя КАКВО се крие в него. Никой...

Като влачеше нозе и стенеше тихо, Прайс излезе на чист въздух. Той беше полуоблечен. Замъкна се към най-близкия търговски автомат. Пуцаше монети и пъхаше ръцете, краката и врата си в полукръглите отвори. Автоматите му навлякоха едnodневни обувки, залепиха към ризата еднократна яка, пристегнаха изчезващите копчета, залепиха дупките с бързоотлепващ се пластир и му нахлупиха модната шапка „Носи-Хвърли“. Когато автоматът с весело скърцане поглъщаше

монетата, силен високоговорител крещеше: „Всичко-За-Вас-За-Един-Час, Всичко-За-Вас-За-Един-Час“. Железните хитреци търгуваха с нетрайна безвкусица... Вещи-еднодневки. Сигурни като въже от тесто. Дълготрайни, като късче лед върху жарава. Стиска прах, шепа пушек, нищо повече. Тук имаше книги с изчезващ текст — след седмица пред тебе оставаха само бели страници. Почерняващи вестници, които още не си успял да прочетеш и си принуден да купуваш следващото издание. Бързоизстиващи ютии, леснотопящи се тигани. Бидони с микропори. Втвърдяващи се възглавници. Запушващи се кранове. Парфюми „Коко“, които след седмица започваха да вонят отвратително. Пирони от блиц-метал. Хартиени телевизори... Ниската им цена не компенсираше тяхната нетрайност. Напротив, евтинията разоряваше купувачите. Въртележката на принудителните покупки се носеше все по-бързо, изтощавайки душата, опустошавайки джобовете...

Последната монета Прайс пусна в процепа на жълтата колонка. На тротоара се отвори люк и от него се вдигна едноместна пейка за краткотрайна почивка. След всички премеждия той можеше да си позволи такъв разкош. Край жълтата колонка спря кученце. Прайс се наведе, за да сложи пакета по-близо до себе си. Кученцето злобно се озъби и Прайс се дръпна. Скитащите кучета са опасни. Много опасни! Следвайки Общия Търговски Принцип, компанията „Шпиц-Таксалимитед“ снабдява стари лейди със стайни кученца, които след три седмици побесняват. Естествено стопанките на кученцата ги изхвърлят на улицата без да чакат изтичането на гаранционния срок. Да получиш порция отровна слюнка в крака е цял кошмар! Прайс грабна пакета, скочи върху пейката и застрашително замахна към кучето. То подви опашка и се дръпна встрани, но тежкият пакет се измъкна от ръцете на Прайс и плъсна върху асфалта. Минувачите го затъпкаха с крака и го избутаха в края на тротоара. Глупак! С две леви ръце! Изплаши се от едно жалко куче!... Вдигни веднага пакета!... Не! Не се доверявай на първия порив! Бъди внимателен, като катерач по телевизионна мачта. Ако те следят, най-добре е да дадеш вид, че нямаш нищо общо с този пакет, с тази ужасна улика. Сега никой не може да докаже, че пакетът е бил твой: ти си тук, пакетът — там. Успокой се! Седни! Престори се, че се занимаваш с шапката си, тя също падна при рязкото движение. Вдигни я, и я оправи. Ето така! Чудесна шапка, специално за ходене по

слънчевата страна на улицата. Има и други, които много приличат на твоята, но те са само за сенчестата страна, на слънцето се изпаряват като дим.

От вътрешната страна на шапката има лентичка с надпис „четирнадесет часа под слънцето“. После, разбира се, също се изпарява... Пакетът лежи на старото място. Всички бързат, минават край него, никой не се интересува от него.

Никой ли не се интересува? Де да беше така! А блондинката с карирания костюм? Спря на пет крачки от Прайс и се прави, че разглежда изображението си в стъклото на витрината. Може да се закълне, че тя спря точно в онзи миг, когато той запрати пакета към кучето... Дали жената е агент на сигурността? Много домакини си изкарват нещо допълнително в свободното време, като изпълняват някои деликатни поръчения на Службата за Сигурност. И какво има да разглежда в тази глупава витрина? Та това е магазин „За мъже“. Какво ѝ е потрябвало? Балсам за плешиви, превръщащ се в Изтребител на Коси! А, ето каква била работата! Тя разглежда в стъклото своя кариран костюм. Кафявите ивици, които образуват каретата, стават все по-широки и широки. Костюмът се разкапва!

Блондинката извика, обхвана тялото си с ръце, придържайки остатъците от костюма и с вид на къпеца се, която влиза в студена вода, затича към най-близката кабинка за преобличане. Такива пъстри кабинки имаше на всички кръстовища. В тях очакваха поредната си жертва автомати, търгуващи с готови дрехи.

Неочаквано Прайс падна. Скамейката за кратък отдих се хлъзна под него обратно в люка. Като се изправи, той за пръв път през този ужасен ден почувствува душевно облекчение. С безразличен вид, дори като си позволи да си подсвирква, той прибра пакета и закрачи към четиристотин и четиридесетата улица.

Там беше неговата къща, там го очакваха и се вълнуваха. Той трябва колкото може по-скоро да ги отърве от страха за неговата съдба. И едва там ще се почувствува в относителна безопасност.

Жена му го посрещна на входа. Бедничката! Колко пъти излиза да види дали не идва! Колко пъти се заслушваше при стъпки, почукване и шумолене? Милата! Само заради нея той се реши на това кошмарно пътешествие.

Отидоха направо в кухнята, където единственият прозорец гледаше към запустяло място. От съседната стая се носеше пронизителния писък на дърворезачка. Разбира се, там не режеха нищо, пищеше нетрайната грамофонна плоча. След десет изсвирвания цигулковият концерт се превръщаше в соло за циркуляр.

— Донесе ли ОНОВА? — запита Сали.

Тя не се решаваше да назове съдържанието на пакета с името му така, както суеверният дивак не назовава гласно предмета на своя лов.

— Донесох го. Нали ме помоли.

— Разгърни го. Искам да го видя.

— Спусни пердетата.

— Те се разпаднаха преди да дойдеш. Но не се страхувай, мили. Още тази сутрин стъклата на прозореца потъмняха. Никой няма да види.

Той свали бризента. В него имаше продълговато сандъче от сив картон. Разкъсаха картоната и сложиха по средата на стаята ОНОВА.

Това беше Кухненска Табуретка. Истинска! Здрава! От истински бор. Бяха я направили сутринта в тайната работилница и пресните кехлибарени капки на истинското дърводелско лепило блестяха така апетитно, че им се прииска да ги близнат с език.

Продажбата и покупката на здрави вещи бе забранена от федералния Търговски Закон. Нарушителите ги чакаше сурово наказание. Но Прайс все пак успя, не се уплаши да подари на жена си за нейния рожден ден Истинска Здрава Кухненска Табуретка!

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
11/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.